

Militant

PERIÒDIC D'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

Dóna'ns suport econòmicament • Número 46 • GENER-FEBRER • 2023

En defensa dels salaris i els serveis públics

La lluita és l'únic camí!

Intent de cop d'Estat al Brasil

Les forces reaccionàries disposades a tot

Les organitzacions de la classe obrera han de respondre als feixistes i l'oligarquia amb la **Vaga general!**

Esquerra Revolucionària Internacional

El 8 de Gener milers de partidaris de l'ex-president brasiler Jair Bolsonaro assaltaven les seus del Parlament, el Tribunal Federal de Justícia i el Palau Presidencial, demanant a l'exèrcit prendre el poder i enderrocar Lula, elegit president el passat 30 d'octubre. Els mitjans capitalistes, en sintonia amb el govern de Lula, insisteixen que la situació ja està totalment controlada i aquests fets són "les últimes cuetades del bolsonarisme". La realitat és molt diferent.

Un cop sense suport de la classe dominant?

L'estratègia colpista de Bolsonaro no reflecteix la seva suposada bogeria, aïllament o desesperació. La temptativa colpista va ser possible pel suport de sectors decisius del poder financer i industrial i aparell estatal, començant pels comandaments militars i policials. A més, Bolsonaro disposa de les anomenades milícies, grups paramilitars vinculats al narcotràfic, màfies policials i terratinents, integrades per desenes de milers de feixistes.

Les imatges de policies fotografiant-se amb assaltants, comandaments ordenant retirar-se per a deixar-los actuar o la complicitat amb el cop del governador del Districte Federal (Brasília) i el seu cap de policia —exministre de Bolsonaro—, no són més que la punta de l'iceberg. Mantenir campaments feixistes durant mesos davant casernes i edificis públics exigint un cop, mobilitzar centenars d'autobusos fins a Brasília intentant executar-lo, necessita suport d'empresaris, banquers, terratinents i la complicitat de nombrosos governadors regionals i comandaments

de l'exèrcit i la policia. A més, alts funcionaris del govern van dedicar només 200 efectius a protegir el Palau Presidencial d'una manifestació convocada fa setmanes que amenaçava amb un cop violent.

Aquest cop no va triomfar no perquè la majoria de la classe dominant aposti per la democràcia, com plantegen els dirigents del PT i molts del PSOL i els sindicats. Tots els capitalistes coincideixen en carregar la crisi sobre les masses, continuar atacant els drets socials i democràtics i aixafar la mobilització obrera i popular. Les seves diferències són de ritme i tàctica.

Un sector ha impulsat decididament la temptativa colpista, i un altre va romandre a l'expectativa. Fins i tot els sectors de la burgesia que per ara aposten per utilitzar Lula i el PT per a frenar, desgastar i desmoralitzar les masses, han deixat fer, utilitzant l'amenaça de nous cops per a exigir a Lula que moderi encara més el seu programa.

Els pactes de Lula amb la dreta per a "enfrontar" Bolsonaro i "defensar" la democràcia han portat a la inclusió de destacats burgesos en el seu govern. Un cas especialment escandalós és el Ministre de Defensa, José Mucio. Vinculat als sectors més reaccionaris de l'exèrcit, Mucio es declara amic de Bolsonaro, amb qui va compartir partit, i va definir els campaments feixistes com a "actes que formen part de la democràcia" reconeixent la participació en ells d'"amics i familiars". Com era previsible, l'encàrrec de Lula a Mucio de desmantellar els campaments va ser descartat. Els feixistes han tingut via lliure per a preparar el cop.

Mucio no està sol. El vicepresident Alckmin o la ministra Simone Tebet, candidada del centredreta, són burgesos que defensen polítiques neoliberals. Aquests

i altres ministres ja estan plantejant renunciar al ple dret a l'avortament i altres reivindicacions de l'esquerra per a no molestar els feixistes. Aquestes concessions, lluny de calmar la reacció, desmobilitzen i desmoralitzen les masses facilitant els plans colpistes.

Els imperialistes contra el cop?

Una idea repetida per mitjans capitalistes, dirigents del PT i altres sectors de l'esquerra reformista és la suposada absència de "suport exterior" al cop i condemna unànime de la comunitat internacional. Les declaracions de Biden i diferents portaveus del govern estatunidenc rebutjant "qualsevol atac a la democràcia brasilera" són considerades proves incontestables.

No hi ha pitjor cec que el que no hi vol veure. La Xina és el primer importador i exportador al Brasil, molt per davant dels EUA. En la presa de possessió de Lula el vicepresident xinès Wang Qishan va traslladar la invitació de Xi Jinping a visitar la Xina i estrènyer encara més la relació d'ambdós països i l'aliança dels BRICS.

Lula va acceptar ampliar aquesta relació i proposar una "relació equilibrada i pragmàtica" amb Pequín i Washington per a millorar la situació del capitalisme brasiler. A més va plantejar reforçar la CELAC, creada en 2010 pel seu govern i altres llatinoamericans en un intent d'avançar cap a una major integració llatinoamericana al marge de l'OEA, controlada pels EUA. Això està a anys llum d'una política antiimperialista però desperta desconfiança en els EUA, que en un context de lluita desaforada per l'hegemonia mundial estan obligats a polítiques cada vegada més agressives contra la Xina.

Davant els efectes que provocaria en tot el continent un cop obertament feixista en un país clau com el Brasil, Biden i la burgesia estatunidenca prefereixen jugar de moment la carta de la pressió, utilitzant l'amenaça colpista per a exigir a Lula concessions en tots els terrenys.

Mobilitzar la classe obrera amb un programa socialista

La insistència dels dirigents *petistes* que ho tenen tot sota control, renunciant a la mobilització, només facilita nous cops i la victòria de la reacció. Derrotar Bolsonaro i els seus aliats exigeix respondre amb la màxima contundència: organitzant la vaga general i mobilitzacions de masses contra el cop, que han de ser impulsades per comitès d'acció i assemblees obreres i populars en cada barri, centre de treball i estudi. Aquesta és la tasca de l'esquerra combativa i classista en els sindicats i els moviments socials. Cal exigir un càstig exemplar per a tots els responsables del cop, començant per Bolsonaro i els governadors, caps militars i policials i oligarques que li donen suport. Això només pot aconseguir-se mitjançant la lluita de classes més audaç i decidida.

Unit a això, cal defensar un programa socialista que unifiqui totes les reivindicacions de les masses, dels obrers i pagesos, moviments per un habitatge digne, drets dels afroamericans, pobles originaris i immigrants, organitzacions feministes i LGTBI... explicant que és perfectament possible satisfer ja totes les seves reivindicacions amb una única condició: expropiar els capitalistes, terratinents i multinacionals, nacionalitzant els bancs, les grans empreses i la terra sota el control democràtic de la classe treballadora.

Amb aquest programa, el proletariat brasiler desplegaria tota la seva força, unint i mobilitzant tots els oprimits per a escombrar el feixisme; guanyant sectors de les capes mitjanes empobrides pel capitalisme que, decebuts amb els governs del PT, van caure en la desmoralització. Segons enquestes recents, un 49% va votar per Bolsonaro però només un 20% es declara bolsonarista i dóna suport al seu programa autoritari i reaccionari. Una política genuïnament revolucionària podria atreure'ls. Aquest programa ha d'incloure l'organització de l'autodefensa obrera, i una crida a la base de l'exèrcit per a organitzar comitès de soldats contra el feixisme.

El cop del 8 de Gener és un nou advertiment del que està en joc. La primera batalla d'una lluita que continuarà amb duresa el pròxim període.

Visita el nostre web

www.esquerrarevolucionaria.net

Gran Bretanya

El moviment vaguístic a l'ofensiva

El TUC ha de convocar vaga general ja! Cal tombar els tories!

Víctor Taibo
Esquerra Revolucionària

L'alçament obrer que recorre la Gran Bretanya des de fa mesos s'estén i s'aprofundeix. L'onada vaguística segueix sumant nous sectors: infermeres, conductors d'ambulàncies, funcionaris, treballadors de les fronteres... amb noves votacions entre els metges i el professorat per sumar-se a la mobilització, i noves jornades de vaga del Royal Mail (Correus) i dels ferroviaris. Al mes de desembre s'han perdut més d'1,5 milions d'hores per dies de vaga, la xifra més alta des del 1989.

Aquesta rebel·lió de la classe obrera després d'anys de polítiques d'austeritat, que han enfonsat milions de famílies treballadores en la pobresa, està posant encara més al descobert la profunda crisi del capitalisme britànic i les seves institucions. Una crisi que ha suposat la caiguda en mesos de dos Primers Ministres, amb els tories tocats de mort, i que no es pot deslligar de la decadència de la Gran Bretanya com a potència mundial. I que, sobretot, evidencia la força de la classe obrera, que supera qualsevol obstacle quan es posa en marxa: la intransigència de la patronal, la repressió governamental, la criminalització dels grans mitjans de comunicació burgesos, les maniobres dels dirigents laboristes, i la covardia de la burocràcia sindical del Trades Union Congress (TUC).

El Govern de Sunak: més austeritat, racisme i repressió

El nou govern conservador, encapçalat pel multimilionari Rishi Sunak, res no enveja en el seu caràcter reaccionari els seus predecessors.

El govern enfronta una situació econòmica catastròfica i una crisi social que no deixa d'agreujar-se, però ha decidit fer un pas més en les polítiques d'austeritat, pujant impostos a la classe mitjana i les famílies treballadores, i aprovant noves retallades que aprofundiran la destrucció dels serveis públics. El col·lap-

se de les urgències provoca la mort d'entre 300 i 500 persones cada setmana i 7,2 milions de britànics estan a les llistes d'espera. Davant d'aquesta situació, el Partit Conservador i els sectors de la classe dominant aprofundeixen la seva deriva cap a l'extrema dreta i l'autoritarisme. La política antiimmigració del Govern de Sunak (similar a la de Trump i Meloni) i els seus intents desesperats per frenar les vagues endurent la legislació antisindical o utilitzant l'exèrcit per substituir els vaguistes, mostra que estan disposats a arribar molt lluny.

El problema és que la demagògia populista d'extrema dreta que apel·la a la nació, al nacionalisme econòmic, que ha tingut la màxima expressió amb el Brexit, ha fracassat.

Vaga general per a derrotar els tories!

La irrupció en escena del moviment obrer britànic ha canviat el panorama polític. Ja són mesos de vagues que estan suposant la paralització del sector públic. Però per tombar definitivament els tories, per treure'ls avui del govern, cal concentrar tota aquesta força per colpejar amb la màxima contundència. Per això és tan decisiva la consigna de la Vaga General!

L'impuls des de baix imposant vagues sector rere sector ha estat incontenible, amb votacions gairebé unànimes que han superat sense problemes la ultrarestrictiva legislació antisindical i amb un suport

massiu de l'opinió pública. L'extensió i coordinació de les vagues ha fet un nou salt aquest Nadal, però no gràcies a una acció conscient de la direcció del TUC ni dels grans sindicats com United o Unison. Aquesta coordinació s'està imposant des de baix pels sindicats i sindicalistes més combatius, com el ferroviari RMT.

De fet, el nou Secretari General del TUC, Paul Nowak, s'ha hagut de referir a la vaga general però ho ha fet per assenyalar que sota l'actual legislació antisindical seria molt complicat convocar-la i cada sector té les seves particularitats. Excuses per evitar que la força que està demostrant la classe treballadora es converteixi en una maça que tombar definitivament els tories, cosa que ompliria de confiança el moviment i complicaria els plans d'un futur govern laborista que volgués mantenir polítiques d'austeritat.

El Partit Laborista, els sindicats i l'esquerra revolucionària

Amb els tories agonitzant, l'actual direcció laborista encapçalada per Keir Starmer es nega a donar suport obertament a les vagues, rebutja reivindicar pujades salarials d'acord amb la inflació i no es compromet a derogar la nova legislació antisindical que els tories amenacen d'aprovar. I ho justifiquen assenyalant que són un "partit de govern".

L'últim exemple d'aquesta política esquirola, que contribueix a mantenir els tories al poder, ha estat la conferència amb 350 alts executius de les principals empreses i bancs britànics, on Keir Starmer i el seu equip s'han reivindicat com el partit dels negocis. Un gir obertament propatrimonial que busca posar fi a qualsevol índex de corbynisme, i que s'ha materialitzat en nombroses donacions de grans magnats.

Alhora que es rep amb els braços oberts els grans empresaris, continua la caça de bruixes dins del laborisme contra els diputats o càrrecs públics identificats amb Corbyn i l'esquerra laborista, ja expulsant-los, com al propi Corbyn, ja impedit que es presentin a la reelecció. El Partit Laborista està voluntàriament renunciant a trencar amb les polítiques d'austeritat dels conservadors.

Per això cal aixecar una alternativa de classe i socialista que guanyi l'oïda i el suport conscient dels milions de treballadors que estan en lluita. La formació del moviment Enough is enough, impulsat per sindicats combatius, delegats enquadrats a l'esquerra sindical, activistes de Momentum, per Corbyn i fins i tot per càrrecs i diputats de l'esquerra laborista, mostra les condicions per avançar. Però és impossible construir una opció conseqüentment d'esquerres sense lluitar a mort contra la dreta laborista.

L'esquerra revolucionària marxista ha d'intervenir sense cap sectarisme en aquests moviments amb un programa clar:

1. Per la vaga general per derrotar els tories, entaulant una batalla al si del moviment sindical, impulsant una campanya militant que assenyali la responsabilitat de la direcció del TUC i dels grans sindicats que l'integren a convocar-la.

2. Per un front únic electoral per imposar candidats obrers i de l'esquerra contraris a les polítiques capitalistes, que defensi la nacionalització de les grans empreses i bancs; protegir els serveis públics; un habitatge públic digne i assequible; feines estables i salaris decents que no obliguin a triar entre menjar o poder escalfar-se.

Els immensos recursos de la City londinenca i els capitalistes britànics han de ser expropiats i posats al servei de la majoria. Aquesta és l'única alternativa! Per a fer-ho cal aixecar la bandera de l'internacionalisme proletari i de la revolució socialista.

Perspectives per a la LLUITA DE CLASSES A L'ESTAT ESPANYOL en un any de cites electorals

Comissió Executiva Estatal d'Esquerra Revolucionària

El 2023 serà un any decisiu electoralment. Al maig se celebraran eleccions municipals i 12 comunitats autònomes renovaran els parlaments. Al desembre, com a molt tard, hi haurà eleccions generals.

Aquestes cites electorals es desenvoluparan en un context marcat per dos factors: una forta polarització social, que es reflecteix en els conflictes polítics i institucionals dels darrers mesos i en la situació interna dels principals partits; i una probable recessió econòmica internacional que accentuarà l'alentiment de l'economia espanyola, quan els efectes empobrimentadors de l'onada inflacionista colpegen durament la gran majoria de la població.

Què ens han ofert aquests tres anys de govern PSOE-UP?

Les expectatives creades per l'acord de govern entre el PSOE i UP han patit una erosió important. Lluny de posar en pràctica els compromisos inclosos en el seu pacte per a governar, Pedro Sánchez va apostar des del principi per una política de col·laboració activa amb la burgesia i l'imperialisme nord-americà, adornant-la amb dosis de propaganda exalçant els limitats plans de protecció social. Com a part d'aquesta estratègia, els aparells de

CCOO i UGT s'han implicat a fons promovent la desmobilització als carrers, impugnada per moviments socials massius com el dels pensionistes i el feminista, i per lluites obreres que han mostrat una gran radicalització. En aquest disseny del marc polític, els dirigents d'UP han seguit utilitzant la seva autoritat, com a representació parlamentària de l'onada de rebel·lió dels anys 2011-15, per apaivagar i canalitzar la protesta cap a vies institucionals i així extingir-la millor. En sentit similar estan actuant els dirigents d'ERC i EH Bildu.

Amb el flanc esquerre assegurat, el PSOE s'ha sentit lliure per a posar en pràctica una política d'estabilitat institucional en els grans assumptes d'Estat. Això els ha portat a unir els seus vots als del PP i Vox en nombroses ocasions, com ara el bloqueig de la comissió d'investigació sobre la corrupció de l'exrei Joan Carles o l'escandalós cas d'espionatge a organitzacions independentistes catalanes (Catalangate).

La protecció del sinistre aparell judicial heretat del franquisme, la cobertura a la repressió criminal contra milers de migrants que fugen de la misèria dels seus països, la passivitat davant la creixent i generalitzada violència policial i una política exterior completament

supeditada a les exigències de l'imperialisme nord-americà, són altres mostres de l'acord de fons entre el PSOE i el PP.

Quan es tracta de donar suport activament a la intervenció de l'OTAN a Ucraïna (enviant armes), de complaure la política exterior nord-americana abandonant el poble sahrauí, reprimir el moviment d'alliberament nacional a Catalunya o mantenir la legislació repressiva preparada per enfrontar la creixent i inevitable onada de protestes socials, com reflecteix la no derogació de la llei Mordassa, la convergència entre les polítiques del PSOE i el PP és molt acusada.

Una política econòmica al servei del benefici empresarial

Des del primer dia el govern va centrar els seus esforços a intentar quadrar el cercle. activant això que els ministres d'UP anomenen "l'escut social" sense tocar els beneficis dels grans monopolis i la patronal.

Segons dades de l'INE, en acabar el 2020 els salaris reals eren més baixos que abans de constituir-se el govern PSOE-UP i havien perdut 6,5 punts percentuals respecte al 2008. El Ministeri de Treball reconeix que la mitjana de pujada sala-

rial va ser de l'1,69% el 2021 i 2,65% el 2022, davant una inflació del 6,7% i 8,5%, respectivament. És a dir, una pèrdua addicional de poder adquisitiu del 10,86% en els dos darrers anys i una caiguda salarial global de gairebé el 17,4% des del 2008. Catorze anys de constant empobriment de la classe treballadora que el govern de coalició no ha frenat!

Encara que mesures com la pujada de l'SMI de poc més de 700 euros a 1.000, l'increment de les pensions per al 2023 (més del 8%), el límit màxim del 2% a l'augment dels lloguers el 2022 i els primers sis mesos del 2023 o la reducció del preu dels abonaments de transport urbans i de trens de mitja distància són positives i compten amb el suport innegable de la immensa majoria, considerades globalment són insuficients per a canviar la tendència a l'empobriment d'amples capes de la població i no han resolt els problemes urgents de manca d'habitatge públic i desmantellament de l'educació i la sanitat públiques.

Sobre la Reforma Laboral de Yolanda Díaz, els resultats de la qual celebren UP i els seus mitjans afins, la realitat és que manté i consolida els efectes més negatius de la reforma laboral del PP (sobretot la reducció dels costos d'acomodament). A més, amb les noves facilitats atorgades per a la generalització del contracte fix discontinu —que després de la reforma pot ser a temps parcial o utilitzat per les ETT— s'obren nous camins per ampliar la precarietat laboral.

A l'octubre del 2022 la rotació dels treballadors indefinits s'havia quintuplicat. A finals d'any, la inestabilitat dels contractes temporals s'havia traslladat als contractes indefinits: el 7% dels treballadors suposadament "indefinitos" signava més d'un contracte al mes. Després de la reforma, el nombre de contractes indefinits ha augmentat, però també s'han disparat els acomiadaments, especialment els realitzats durant el període de proves, que el setembre del 2022 van créixer un 700% respecte al mateix mes de l'any anterior.

En definitiva, la política econòmica del govern central no ha transformat la realitat negativa que viu un sector ampli de la classe treballadora. A finals del 2021 el 27,8 % de la po-

blació, 13,1 milions de persones, estava en risc de pobresa i 4,8 milions (10,2%) patia pobresa severa. Creix sense parar el nombre de pobres amb contracte de treball i també el de pobres amb estudis universitaris. El més terrible és que això afecta especialment els més joves i indefensos: segons dades recents de la Plataforma d'Infància, el 33% de nenes i nens de l'Estat espanyol viuen en la pobresa.

Com no podia ser d'una altra manera, els beneficiaris directes de l'empobriment de la classe treballadora són els capitalistes. El Banc d'Espanya acaba d'informar que els beneficis de les empreses van créixer el 2022 un 21%, set vegades més que els salaris.

La dreta a l'ofensiva

Ens agradaria dir que "el govern més progressista de la història" ha millorat substancialment les condicions de vida de la classe treballadora, o el present desesperant que viu el jovent. Però no ha estat així. I això, alhora que socava el seu suport social, reforça la dreta.

A l'Estat espanyol vivim un procés de radicalització de sectors de la classe dominant, amb la consegüent reconfiguració de les forces polítiques conservadores. A més de l'ascens de Vox, Díaz Ayuso ha estat la indubtable guanyadora de la batalla interna que va estripar el PP fa uns mesos, neutralitzant qualsevol gir cap a la "moderació". Feijóo no és res més que la seva marioneta.

Aquest viratge cap a l'extrema dreta es percep amb total claredat al si de l'aparell de l'Estat, com confirma la decisió recent del Tribunal Constitucional de privar el Parlament estatal de la seva capacitat de debatre i aprovar lleis. Aquesta acció és un pas més en l'ofensiva de l'aparell judicial perquè garanteix que, davant les previsible conseqüències d'una crisi social que s'agreuja dia a dia, la classe dominant conservarà intacta la seva capacitat de recórrer a la força per mantenir els seus privilegis.

Però el triomfalisme de la dreta pot ser prematur. L'evident desmobilització dels votants de l'esquerra, sobretot els del PSOE, es podria revertir davant la imminència d'un govern PP-Vox. Un ampli sector de la classe obrera i el jovent, amb les dones al capdavant, no estarà disposat a acceptar passivament l'amenaça als nostres drets i llibertats més bàsiques que representa un govern de la reacció. Com ha passat en recents cites electorals a altres països, la seva mobilització podria tallar el pas a la dreta.

El desenllaç final de les eleccions depèn en gran mesura de les decisions que prenguin els dirigents d'UP sobre el futur de la seva formació. Sumar, la iniciativa de Yolanda Díaz, intenta, sense cap dissimulació i amb suport de gran part dels mitjans de comunicació, canalitzar el potencial electoral d'UP cap a un suport incondicional a Sánchez i les seves polítiques, ja que aquests vots seran decisius per a un nou mandat del govern de coalició.

Una part important de l'aparell de Podem, amb Iglesias al capdavant, es registra davant aquest intent de convertir-los en un apèndix passiu de la socialdemocràcia tradicional. Tot i que a la pràctica quotidiana i davant els assumptes de fons no hi ha diferències entre Díaz i les ministres de Podem, en aquest conflicte hi ha força més que un xoc d'ambicions personals. El PSOE vol esborrar fins a l'última traça del vincle de Podem amb les grans mobilitzacions que li van donar vida, en previsió que en un

futur pugui, fins i tot malgrat els seus dirigents actuals, convertir-se en catalitzador del malestar social i d'un nou ascens de la lluita de classes.

Malgrat la burocràcia sindical, la lluita obrera s'obre camí

Si els dirigents de CCOO i UGT han posat tota la carn a la graella per assegurar al govern i la CEOE un ambient de pau social, signant convenis vergonyosos i acceptant sense dir ni piu pèrdues brutals de drets i poder adquisitiu, la lluita de la classe treballadora s'ha anat obrint camí lentament al llarg del 2022.

Les mobilitzacions i vagues del metall de Vigo i Cadis el 2021 van tenir continuïtat en altres com les de Cantàbria i Mercedes Benz a Gasteiz, on CCOO i UGT van suar tinta per imposar un conveni a la baixa, o la de Biscaia, on la signatura del conveni segueix pendent.

En altres empreses i sectors, com Correus, el professorat de Catalunya, la sanitat madrilenya, Tubacex, telemàrqueting, Amazon o Inditex, la pressió des de baix ha desembocat en importants conflictes que tindran continuïtat i s'ampliaran en el proper període.

Especialment rellevant ha estat la gran vaga indefinida de les treballadores del Servei d'Atenció a Domicili (SAD) d'Astúries. Durant setmanes, aquestes treballadores van resistir la pressió conjunta de les empreses, l'Administració i els aparells de CCOO i UGT. Tot i que finalment aquests dos sindicats van signar

un conveni de misèria, l'ànim de les treballadores no ha decaïgut, i ara reclamen eleccions sindicals per renovar els comitès d'empresa amb mandat caducat.

Les condicions perquè la pressió des de baix desbordi la burocràcia sindical maduren dia a dia. La mobilització dels pensionistes, els estudiants o l'exemplar moviment contra la violència masclista i contra la justícia patriarcal protagonitzat per centenars de milers de dones ajudaran el conjunt del moviment obrer a recuperar les tradicions del sindicalisme de classe i combatiu.

El 2023 serà un any molt important. A les properes cites electorals cometrem un greu error si ens deixem arrossegar per una posició sectària que ens allunyi de milions de treballadors que perceben la gravetat del moment: hem d'impedir que el PP i Vox puguin formar govern. Però la batalla electoral, com demostra l'experiència, no resoldrà els greus problemes que enfrontem la classe obrera i el jovent. El joc parlamentari al règim capitalista té les cartes marcades.

Totes les qüestions essencials es decideixen amb la lluita de classes. La defensa dels salaris, de la sanitat i l'educació públiques, l'accés a un habitatge i un lloc de treball dignes, com els drets democràtics, només poden ser conquerits amb la mobilització més massiva i contundent, amb l'organització i fent avançar la consciència col·lectiva. En definitiva, posant tot l'afany a construir una esquerra combativa, revolucionària i disposada a donar la batalla fins al final. A aquesta tasca cal dedicar tot el nostre esforç.

NOVA PUBLICACIÓ
Lenin 1917
Escritos en revolución

www.fundacionfedericoengels.net | 3 volums | 60 €

Vaga general a la sanitat i l'educació

En defensa dels salaris i els serveis públics

La lluita és l'únic camí!

EDITORIAL

El 25 i 26 de gener serà una important jornada de lluita en defensa dels serveis públics a Catalunya. La confluència de la vaga de personal sanitari anunciada per Metges de Catalunya, la Taula Sindical de Sanitat (CATAC-CTS-IAC, FTC-IAC, CGT, COS, FAPIC, Infermeres de Catalunya, SAE i USOC) i la Intersindical, de professors i professores per la US-TEC i d'estudiants pel Sindicat d'Estudiants, és un gran pas endavant en la lluita contra la destrucció dels serveis públics.

El Govern de "la Catalunya sencera"... que volen els empresaris

ERC, en 8 anys als governs de la Generalitat, no ha capgirat la lamentable situació d'infrafinançament dels serveis públics, alimentada des dels 80 per CiU (ara Junts).

ERC fa picades d'ullet a l'esquerra però la naturalesa capitalista de les seves polítiques és ben clara: retallades i privatitzacions, permetre la patronal atacar convenis i salaris, oferir milions a projectes especulatiu... Els principals beneficiaris de les polítiques del Govern són els grans empresaris.

ERC es recolza en la burocràcia sindical i sectors de l'esquerra reformista per a intentar limitar la lluita als carrers i aconseguir pau social. El "Govern de la Catalunya sencera", nodrit amb neoliberals exconvergens i figures provinents del PSC o els Comuns, és ben vist pels grans empresaris. Amb Junts en crisi permanent, i considerant la força desplegada pel moviment independentista en els últims anys, el sector decisiu de la burgesia confia en la tàctica d'ERC com la millor manera de surfejar el creixent descontentament popular i d'aplicar el seu programa.

Els acords entre ERC i el PSOE-PSC van en aquesta línia. Necessiten sepulcrar definitivament la lluita per la república catalana. L'aprovació dels indults o l'eliminació del delictes de sedició, que són conseqüència de la lluita de masses, formen part d'aquest enterrament. ERC ha abandonat de forma descarada la defensa del dret d'autodeterminació i de l'amnistia.

I malgrat tot, l'aparell de l'Estat no retrocedeix en la seva ofensiva reaccionària, com s'ha vist amb la intervenció constant del TC contra el Parlament de Catalunya i ara també contra el de l'Estat espanyol, o amb l'ofensiva contra el català, que ha estat acatada pel Govern i el Conseller Cambray.

Vaga general a la sanitat i l'educació. Per una vaga general del sector públic!

La batalla en defensa d'una educació i sanitat públiques de qualitat és ara mateix punta de llança de la lluita social a Catalunya. En l'últim trimestre del curs passat, desenes de milers de professors i professores protagonitzaren 7 jornades de vaga i ompliren els carrers contra el Conseller Cambray. Finalment els sindicats van signar un mal acord, que van defensar com "un primer pas" per a revertir els retallades —ple de promeses i bones intencions ja negades per la Gene-

ralitat—, que no ha resolt cap dels greus problemes que pateix l'educació pública catalana.

Recentment potents lluites sanitàries han tingut lloc: manifestació massiva a Madrid i vaga indefinida dels metges i metgesses dels centres de salut, vaga històrica d'infermeres a Gran Bretanya, mobilitzacions i aturades a Portugal, França i a Itàlia...

Tot i el col·lapse de la sanitat pública catalana, els dirigents de CCOO, UGT i SATSE han signat un nou Conveni amb la Conselleria de Sanitat. Aquest ha estat rebutjat per Metges de Catalunya i pels sindicats de classe i combatius, ja que manté els greus problemes del sector: falta de metges i de personal, llargues llistes d'espera, extrema precarietat laboral, etc.

Malgrat aquestes maniobres, s'ha imposat des de baix, des dels moviments socials, els activistes i sindicats de classe combatius, una vaga general a l'educació i a la sanitat, que demostra la força de la classe treballadora. Les condicions per a una vaga general del sector públic estan madures.

Només així, mitjançant la mobilització contundent, mitjançant la vaga general, podrem tancar el braç del Govern i arrencar concessions significatives que permetin canviar les nostres condicions

de vida. Aquest és a més l'únic camí per a frenar el pas a la reacció i l'extrema dreta i curtcircuitar la seva perillosa demagògia social.

Aixecar una alternativa revolucionària

Aquesta batalla ha d'anar acompanyada per la construcció d'una alternativa política d'esqueres conseqüent, anticapitalista, que defensi un programa socialista de transformació social. Una alternativa que en el cas de Catalunya pot i ha d'aixecar la CUP, que ha d'enfrontar en el dia a dia, al Parlament però sobretot al carrer, les polítiques capitalistes del Govern i establir una estratègia de lluita que contribueixi a què el moviment vaiguíctic avanci i pugui vèncer.

La CUP ha d'implicar-se al màxim en la vaga del 25 i 26, coordinant les seves militants i perifèria per a organitzar-la, celebrant assemblees en els centres de treball i formant comitès de vaga, impulsant òrgans de coordinació per a estendre-la, i exigint públicament la convocatòria d'una vaga general del sector públic, i també dins dels sindicats.

Ahora ha de plantejar, tant al Parlament com als mitjans de comunicació, mesures clares i contundents que posin fi a la precarietat que pateixen els serveis públics: expropiació i nacionalització de les farmacèutiques i la sanitat privada, i integració del seu personal i recursos a la sanitat pública; fi dels concerts educatius i establiment d'una única xarxa educativa 100% pública, laica, de qualitat i en català; pensions públiques dignes; fi de la precarietat i salaris dignes per a tots i totes les treballadores del sector públic; i acabar amb les privatitzacions i subcontractacions.

Unes reivindicacions que, amb d'altres com la nacionalització de les elèctriques o la prohibició dels desnonaments, defineixin per quina república estem lluitant, i que permetin sumar sectors de la classe treballadora aliens fins ara a aquesta batalla.

Aquesta és la manera d'aconseguir la independència i trencar amb el règim del 78. No pas reclamar a la dreta o a la socialdemocràcia independentistes un "full de ruta compartit" com segueixen defensant algunes dirigents de la CUP. El que cal és impulsar des d'un punt de vista de classe la lluita per la república catalana socialista.

La missió que tenim les revolucionàries és construir una direcció comunista per al moviment d'alliberament nacional. L'experiència d'aquests últims anys no ha passat debades. Participant en cada batalla i defensant un pla de lluita per a fer-les avançar, unificant-les amb el programa del socialisme, agruparem els sectors més combatius de la nostra classe i podrem convertir el creixent malestar social en una força irresistible per a la victòria. L'Esquerra Independentista té una gran oportunitat per a fer-ho.

Victòria rotunda de les dependents d'Inditex a La Corunya

Beatriz García
Esquerda Revolucionaria
A Coruña

El 22 de desembre, a escasses hores de l'inici de la vaga a la qual estaven convocades 1.500 treballadores de les botigues d'Inditex a La Corunya, i després de més d'un mes de mobilitzacions, s'assolia un preacord que inclou entre altres una pujada immediata del 25% (322 euros mensuals per 15 mensualitats) i que arribarà als 382 el 2024. Aquesta victòria fa més justícia que mai.

El tercer trimestre del 2022 va ser per Inditex el millor de la seva història amb 1.301 milions de benefici. Un augment del 24% en els deu primers mesos de l'any.

Mentrestant, els sous de les treballadores de botiga, un 90% dones, congelats des del 2016 en 1.080 euros per a jornades completes amb molta temporalitat i contractes a temps parcial. A més, han de suportar el maltractament masclista, econòmic i laboral lacerant, que les situa en un terç del salari respecte d'altres llocs de treball de la mateixa qualificació, exercits majoritàriament per homes.

CCOO i UGT al descobert

En aquestes setmanes d'intensa mobilització les treballadores no només han fet front al xantatge patronal, sinó també a la vergonyosa aliança de la burocràcia de CCOO i UGT amb l'empresa per trencar la vaga. Les convocatòries de la CIG han permès que el malestar i la pressió des de baix s'expressessin.

Després de la magnífica manifestació del 6 de novembre a La Corunya i la vaga convocada pel Black Friday, CCOO i UGT es desmarcaven arribant a un acord

miserable d'esquena a la plantilla. Però les treballadores el rebutjaren en assemblea i secundaren massivament la vaga del 24 i 25 de novembre de la CIG. Això va posar l'empresa entre l'espasa i la paret, amb l'amenaça afegida de vaga el 7 de gener (inici de rebaixes) i una indefinida si no pujaven substancialment els salaris.

Les treballadores de tot l'Estat es contagien d'aquesta força

A més de ser la principal mobilització a Inditex des del 2016, l'extensió del conflicte a altres zones ha contribuït decisivament a aquest triomf. El 27 de desembre, un centenar de dependents de Madrid, Sevilla i Saragossa, amb el suport de les companyes gallegues, es concentraren davant de la seu de la multinacional a Arteixo.

La situació és la mateixa. Als salaris de misèria se suma la manca d'ajudes que altres sectors masculinitzats dins del grup, com la logística, sí que tenen (menjador, guarderia, conciliació, llibres escolars...) i l'enduriment en les relacions laborals des que Marta Ortega va assumir la presidència. Aquesta és la sororitat de les dones capitalistes.

La vaga estatal convocada el 7 de gener per la CGT a Pull&Bear i Zara (incloses Lefties i Kiddy's Class), tot i comptar amb el boicot de CCOO i UGT, va tenir un gran seguiment, tancant nombroses botigues, celebrant mobilitzacions en diverses localitats i sumant més treballadores a la lluita. Aquest és el camí: estendre la lluita a totes les zones i ampliar la victòria de La Corunya a tot arreu!

El que ha passat a La Corunya és una petita mostra del poder de les treballadores quan entren en acció. La lluita continua! Per uns salaris dignes i una vida digna per a les dependents d'Inditex!

Lliures i Combatives

Desembre del 2022 serà recordat com el mes amb més assassinats masclistes des que van començar els registres oficials el 2003. Tretze dones assassinades i més casos en investigació. L'any 2022 ha acabat amb dos menors i 49 dones assassinades per les seves parelles, exparelles o progenitors — Femicidio.net eleva a 93 les dones assassinades per violència masclista en 2022—. En 21 casos constaven denúncies prèvies i en cinc hi havia suposades mesures de protecció. És insuportable.

Un sistema dissenyat contra les víctimes

Aquests esgarriuosos assassinats evidencien que alguna cosa no funciona i que hauria de fer saltar totes les alarmes del govern central. La ministra Irene Montero va convocar d'urgència

un Comitè de crisi per abordar aquesta "proliferació inusual i terrible" dels crims masclistes. Mesures aprovades: millorar la coordinació i la informació institucional, reformar el sistema policial de valoració del risc i potenciar la formació i col·laboració ciutadana. Cap d'aquestes són solucions efectives contra el terrorisme masclista. No acabarem amb la violència contra les dones simplement reforçant les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat. Hi ha desenes d'organismes i portals governamentals que alerten de la situació desesperada en què es troben moltes dones: 723 en risc alt o extrem i un total de 31.161 figuren al Sistema de Seguiment Integral als Casos de Violència de Gènere. La qüestió de fons és que aquest sistema capitalista,

profundament masclista i classista, està dissenyat per protegir els assassins i els violadors mentre les víctimes, els seus fills i famílies, estan abandonades a la seva sort.

Ja no és només el calvari del procés per interposar una denúncia. És la manca permanent de mitjans econòmics, materials i humans el que impossibilita la lluita conseqüent contra la violència masclista.

La ministra Montero diu que cal implicar la població en no mirar cap a una altra banda. Però el Govern central està lluny d'implicar-se en transformar la realitat material que viuen milions de dones treballadores i que és l'única manera de protegir-nos de la violència masclista.

Sense recursos no hi ha igualtat

Prou retòrica buida. Per acabar amb el masclisme i la justícia patriarcal cal enfrontar contundentment Vox i el PP, que alimenten aquesta violència asfixiant contra nosaltres amb el seu feixisme i clasisme. Cal depurar de manera urgent els

franquistes de l'aparell de l'Estat, com ha quedat clar després de l'ofensiva de la judicatura contra la llei del *Només Sí és Sí* i imposar càstigs exemplars a qui ens assassinen, violen o agredeixen físicament i psicològicament.

Cal garantir serveis socials amb els mitjans suficients per atendre immediatament totes les víctimes i garantir un lloc de treball o subsidi indefinit d'atur que permeti la seva total independència fins a trobar una feina; garantir cases d'acollida, així com la prohibició per llei dels desnonaments, que patim majoritàriament les dones.

No hi ha un altre camí. No mobilitzar els ingents recursos que existeixen (i que estan a les butxaques dels grans capitalistes i banquers) està costant-nos la vida.

Aquest 2023 Lliures i Combatives continuarem construint una alternativa feminista revolucionària i de classe per a dir alt i clar que ens volem vives i que la lluita continua fins que acabem amb la violència masclista i el sistema capitalista que l'engendra.

La violència masclista disparada en un desembre tràgic

Fins que no ens maten no ens creuen

Entrevista a Sofía Vázquez portaveu del Sindicat d'Estudiants

El capitalisme no té res per oferir-me ni a mi ni a la meva classe

Militant.- El 25 i 26 de gener hi ha vaga a l'educació i a la sanitat. Quin paper hi tindran els i les estudiants?

Sofía Vázquez.- El Sindicat d'Estudiants convoquem vaga estudiantil a instituts i universitats. Sortirem amb els nostres professors i sanitaris per a dir prou a

la precarietat de l'educació i sanitat públiques. El Govern de Pere Aragonès manté les retallades que dessagnen els serveis públics des de fa més de deu anys. Lluitem per una educació 100% pública gratuïta i de qualitat, més recursos per a la salut mental, lloc de treball digne en acabar els estudis o subsidi d'atur indefinit i nacionalització de la sanitat privada i les farmacèutiques. Sí que hi ha recursos, però estan en mans dels capitalistes.

A l'octubre vam organitzar una exitosa vaga estudiantil en defensa de la nostra salut mental. Ara tornem a la lluita. Exigim un pla de xoc urgent que inclogui la creació de milers de places de psicologia i psiquiatria a l'Atenció Primària i Hospitals, i a escoles, instituts i facultats públiques, i una educació sexual, emocional i de prevenció de suïcidis com a part dels plans d'estudi. La salut mental no pot ser un privilegi de classe.

M.- Quina valoració feu de les polítiques del Govern?

S.V.- Molt negativa. Mentre l'educació pública està arrasada, es regalen milions a la privada-concertada. El curs passat els i les estudiants vam acompanyar els docents, que van secundar massivament set jornades de vaga i omplir els carrers contra les polítiques del Conseller d'Educació Cambay. Aquest Conseller i Govern s'han mostrat a més submisos i impotents contra les sentències antidemocràtiques dels tribunals franquistes contra el català.

Això també ho hem vist en la lluita pel dret a l'autodeterminació i l'amnistia. ERC i Junts han donat l'esquena a la mobilització popular per la república catalana. El Sindicat d'Estudiants vam participar-hi en primera línia, convocant vagues estudiantils massives, amb desenes de milers als carrers. Es va demostrar que teníem i tenim força per a vèncer el règim del 78. Però també que això només es pot fer des del carrer, mitjançant la lluita, i no amb maniobres parlamentàries o en una taula de negociació.

M.- L'any 2022 va acabar amb el més amb major número d'assassinats masculistes des que començaren els registres oficials el 2003. Com creieu que es pot posar fi a aquesta barbàrie?

S.V.- Aquests assassinats mostren com el sistema protegeix els agressors i abandona les víctimes. Per acabar amb el masclisme es necessiten recursos econòmics i materials: cases d'acollida, prohibició dels desnonaments, lloc de treball dignes, derogació de la Llei d'Estrangeria... És un error posar l'eix en les mesures institucionals o en la formació a jutges. Els canvis en les lleis, que són fruit de la lluita, no són suficients i per això ens segueixen matant. La lluita conseqüent contra la violència masclista i la justícia patriarcal requereix enfrontar l'extrema dreta política i judicial i defen-

sar un feminisme revolucionari i anticapitalista. El 8M tornarem a sortir als carrers amb més força que mai.

M.- Ets portaveu del Sindicat d'Estudiants i també milites a Esquerra Revolucionària. Quina és la relació entre la lluita estudiantil i la lluita anticapitalista?

S.V.- Quan estudies a un centre públic de la perifèria i veus amb els teus propis ulls les condicions d'estudi, els atacs al català, les retallades constants a l'educació, la manca de beques... i a més ets una dona de classe treballadora i veus la ruïna que t'ofereix el sistema capitalista, és necessari donar un pas endavant i organitzar-se per a canviar-ho tot. Milito a Esquerra Revolucionària perquè sé que el capitalisme no té res per oferir-me ni a mi ni a la meva classe, precisament per acabar amb la barbàrie que suposa aquest sistema.

